

מ"ת 17925/03/14 - מדינת ישראל נגד פראס יונס, אחמד יונס

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 17925-03-14 מדינת ישראל נ' יונס(עציר) ואח'

תיק חיצוני: 1292/14

בפני כב' השופט יחיאל ליפשיץ

המבקשת

מדינת ישראל

על ידי באת כוחה עו"ד מיטל רוזנפלד-חן

נגד

המשיבים

1. פראס יונס

2. אחמד יונס

על ידי בא כוחם עו"ד אחמד יונס עו"ד מונס יונס ועו"ד עורוא

החלטה

כללי

1. כנגד המשיבים, תושבי כפר עארה וילידי 1984 ו 1983 הוגש, בתאריך 10.3.14, כתב אישום שייחס להם עבירות של החזקת ונשיאת נשק שלא כדין; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו; וחבלה במזיד. למשיב 1 יוחסו גם עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא פוליסת ביטוח.

2. על פי הנטען, בתאריך 23.2.14 סמוך לשעה 22:00 נסעו המשיבים בכפר עארה ברכב מסוג פורד פיאסטה (להלן: **הרכב**), כאשר המשיב 1 נוהג ברכב והמשיב 2 יושב לצידו. באותה עת נסעו רכז המודיעין יוסי כברה (להלן: **כברה**) והקצין אושרי אביטן (להלן: **אביטן**) בניידת משטרה והבחינו ברכב המשיבים נוסע מולם. כאשר הבחינו המשיבים בניידת, עצר המשיב 1 את רכבו באמצע הכביש. בשלב זה הפעילו השוטרים את האורות הכחולים של הניידת, המשיבים החלו לנסוע במהירות לעבר הניידת אולם לפני שהגיעו אליה הסיטו את רכבם תוך שפגעו בניידת וגרמו לה נזק קל בדופן ימין. בשלב זה, יצא אביטן מהניידת והחל לרדוף אחר הרכב. המשיבים עצרו את רכבם, המשיב 1 יצא את הרכב ונמלט מהמקום בריצה. במקביל, יצא המשיב 2 את הרכב כשהוא אוחז בתיק והחל בורח כאשר כברה רודף אחריו עם הניידת. בשלב מסוים שמט המשיב 2 את התיק אותו אחז והמשיך בבריחתו הרגלית. בתיק שנתפס על ידי כברה נמצאו 2 חפצים דמויי תת מקלע מאולתר וכן תחמושת. גם ברכב נמצאה קופסא ובה 50 כדורים.

ראיות לכאורה

3. ב"כ המשיבים לא הסכים לקיומן של ראיות לכאורה. לכן, נסקור את הראיות לכאורה תוך כדי דיון בעיקר טענות הצדדים.

4. עדי התביעה העיקריים הינם קצין המשמרת של תחנת עירון - פקד אביטן וכן רכז המודיעין של התחנה - רס"מ כברה.

מדו"ח הפעולה של יוסי כברה (מסמך ז' בתיק החקירה) עולה כי התקבל מידע אודות רכב חשוד והשניים נסעו לכפר עארה והחלו בחיפושים.

במועד הדיון שהתקיים בפני טרם נחתמה תעודת החיסיון ותוכן המידעים לא הועבר לב"כ המשיבים. סבורני, כי היה מקום להעביר את תוכן המידעים או פרפרזות שלהם, אף בטרם חתימת תעודת החיסיון. ניהול הדיון בטרם הועבר תוכן המידע, או לכל הפחות הפרפרזות, לא תרם לקידום הדיון. אציין, כי עיינתי בתוכן המידעים המצויים בתיק.

כברה ואביטן נסעו בניידת ברחובות כפר עארה בחיפושיהם אחר הרכב החשוד עד שבשלב מסוים הופיע רכב שכזה מול הניידת. ברכב החשוד היו שני בחורים שעצרו את רכבם כשזיהו את הניידת - מה שעורר את חשדו של כברה שאף הפעיל את האורות הכחולים. לאחר הפעלת האורות הכחולים החל הרכב האחר להאיץ ונסע לכיוון הניידת, הרכב פגע בדופן הניידת עצר והחל נוסע לאחור. מדיסק השחזור עולה כי לא מדובר היה בנסיעה שכוונתה היתה לפגוע בניידת אלא מדובר בכביש צר ומשהבין נהג הרכב כי לא יוכל לחלוף לצד הניידת שעמדה באמצע הכביש, נסוג בנסיעה מהירה לאחור. בשלב זה יצא אביטן את הרכב והחל רודף רגלית אחר הרכב. כברה ציין כי האורות הגבוהים של הניידת הופעלו ולכן הבחין בבחורים שישבו ברכב, כשבשלב מסוים עצר נהג הרכב את רכבו יצא אותו והחל להימלט רגלית. גם הנוסע שלצד הנהג יצא את הרכב ונמלט כשתיק בידו. כברה רדף אחר הנוסע ואף הבחין באחרון שומט קופסת סיגריות ובהמשך משליך את התיק אותו אחז.

שני החפצים נתפסו על ידי כברה. תיאור דומה ניתן על ידי אביטן (ר' דו"ח פעולה, סומן ו').

5. בתאריך 24.2.14 בשעה 17:00 נערך מסדר זיהוי תמונות לאביטן. אביטן זיהה את המשיב 2 כמי שישב ליד נהג הרכב וכמי שנמלט רגלית כשהוא אחוז בידו את התיק שבתוכו נמצאו כלי הנשק (מסמך נ'). אביטן אף זיהה במסדר זיהוי תמונות (24.2.14, שעה 16:50) את המשיב 1 כמי שנהג ברכב (מסמך נא').

בהודעתו מתאריך 24.2.14 (הודעה 6) מסר אביטן כי זיהה ב"וודאות מוחלטת" את המשיב 1 כמי שנהג ברכב הפיאסטה. אביטן ציין כי הוא לא פגש לפני כן את המשיב 1. עוד ציין אביטן, כי: **"אני ראיתי אותו רק כאשר הוא הגיע. הרכב בו נהג מסוג פורד ובא מולנו (כ)שאני בתוך ניידת המשטרה ואורות הניידת מאירים על אורות גבוהים ומאירים בבהירות מוחלטת את פניהם של היושבים ברכב"**.

עוד ציין, כי גם לאחר האירוע לא נפגש או ראה את המשיב 1 והפעם הראשונה בה הבחין במשיב 1 לאחר האירוע היתה כאשר ראה את תמונתו במסדר זיהוי התמונות.

דברים דומים נאמרו על ידי אביטן גם בנוגע לזיהויו את המשיב 2.

6. באותו מועד (24.2.14 שעה 17:40) נערכו מסדרי זיהוי תמונות גם לכברה - כברה זיהה את המשיב 2 כמי שישב ליד הנהג (ר' מסמך נב') ואת המשיב 1 כמי שנהג ברכב (מסמך נג').

7. ב"כ המשיבים העלה שתי טענות עיקריות בנוגע לראיות הלכאוריות המצויות בתיק החקירה:

ראשית, נטען כי סמוך לאירוע התקבלה ידיעה אשר בה צוינו שמותיהם של החשודים. זה היה אף הבסיס למעצרים שעות ספורות לאחר האירוע (המשיב 1 נעצר בביתו; והמשיב 2 הגיע עצמאית ממקום עבודתו כשנודע לו שהוא נדרש לחקירה).

משכך, מסדרי הזיהוי של כברה ואביטן נעשו רק למחרת היום, בשעות אחר הצהריים בעת שהחשודים כבר היו עצורים ופרטיהם היו ידועים למשטרה וכן למזהים - היינו לכברה ולאביטן. זאת ועוד, כברה הוא רכז המודיעין של משטרת עירון ולכן היה מודע למידע לעיל.

שנית, הפנה ב"כ המשיבים לדיסק של מצלמת אבטחה פרטית ממנה עולה, לשיטתו, כי טענת האליבי של המשיב 2 אומתה באותו דיסק. הדבר, כך נטען, משליך לעניין מהימנות ואמינות מסדרי הזיהוי הן לעניין המשיב 2 והן לעבר זיהויו של המשיב 1.

8. בהקשר לטענה לעיל, כאילו השוטרים המזהים היו מודעים לפרטיהם של המשיבים, ערך כברה מזכר (מסמך קלה') בו ציין כי אכן היה מודע לשמותיהם של המשיבים, אולם הוא לא נטל חלק במעצרים. למעשה, נטען כי השוטרים לא היו מודעים למראם של המשיבים. גם אביטן לא נטל חלק במעצר.

כברה מסר כי השניים אינם מוכרים לו ולמיטב זכרונו הם לא באו איתו במגע - לא על רקע מודיעיני ולא אחר.

גניבת הרכב - גניבה או רק דיווח על גניבה

9. בתאריך 23.2.13 שעה 23:19 התקשרה נור יונס, אחותו של המשיב 1, למשטרה ודיווחה כי רכבה - רכב מסוג פורד פיאסטה ושתואר לעיל (ושנתפס על ידי המשטרה לאחר בריחת יושביו - תהא זהותם אשר תהא) - נגנב (ר' בנדון מסמכים קלז' וכן קלט').

מאוחר יותר, בשעה 00:03 התייצבה האחות בתחנת המשטרה ומסרה דיווח אודות הגניבה, לשיטתה.

בקצרה, מסרה האחות כי בסביבות 20:30 היא הבחינה שהרכב אינו בבית המשפחה, כשלפני כן היא השאירה

את הרכב כשמנועו מונע (!!! .).

לגרסתה, היא יצאה את ביתה, ברכבה, בסביבות 20:30 לקנות סיכות לשדכן (במקום אחר מסרה כי נסעה לקוסמטיקאית) אולם לאחר שהיתה ברכב והוא היה מונע היא נזכרה שרישיון הרכב אינו ברשותה לכן היא השאירה את הרכב מונע ועלתה לביתה. מששבה לחניה היא הבחינה כי הרכב איננו. למרות זאת, לא התקשרה למטרה (או לבני משפחתה) וזאת משום שהניחה כי מישהו מבני משפחתה לקח את הרכב "בצחוק" (ר' הודעות האחות - מס' 2, 2א, 2ג'). רק מאוחר יותר הבינה כי הרכב נגנב.

אם המשפחה (היינו אמם של המשיב 1 ושל האחות) מסרה כי בסביבות השעה 22:30 העירה אותה בתה בצעקות ודיווחה שהרכב נגנב (ר' הודעתה מתאריך 24.2.14, הודעה 9).

אבי המשפחה אישר כי כשהוא חזר לביתו בשעות הערב החלה בתו לצעוק כי הרכב נגנב (וזאת לאחר ששאלה אותו אם הוא לקח את הרכב קודם לכן). לא ניתן הסבר מה גרם לנוור להבין, רק בסביבות השעה 22:30 (כחצי שעה לאחר האירוע המתואר בכתב האישום) כי הרכב נגנב.

למרות שבשלב זה לא נקבעים ממצאי מהימנות לא ניתן שלא לתמוה אודות גרסת משפחת המשיב 1 אודות גניבת הרכב (במירכאות או שלא במירכאות) - נזכיר, כי האחות הבחינה בהעלמות הרכב בשעה 20:30 אך דיווחה אודות גניבתו רק לאחר האירוע נושא כתב האישום שהתרחש בשעה 22:00 . . .

גרסאות המשיבים והעדים הנוגעים בדבר

10. גרסת המשיב 1 - הלה מסר כי בעת האירוע הוא היה בביתו וישן. המשיב 1 מסר כי הוא עובד במפעלי נייר חדרה. באותו יום הוא עבד עד 15:00 חזר הביתה, יצא לחדר כושר וחזר שוב לביתו בסביבות 20:00 ולאחר מכן הלך לחדרו וישן. אמו של המשיב 1 אישרה כי בעת האירוע ישן בנה בחדרו. המשיב 1 אישר כי הוא חבר של המשיב 2.

מעניין לציין כי המשיב 1 לא מסר אודות גניבת הרכב.

11. גרסת המשיב 2 - גרסתו הבסיסית (ששונתה במקצת בהמשך) נמסרה לראשונה כבר ב 24.2.14 שעה 04:34 - הלה מסר כי גם הוא עובד במפעלי נייר חדרה. לדבריו, הוא היה אמור לעבוד במשמרת לילה (החל מ 23:00). לפני תחילת המשמרת הוא יצא את הבית בשעה 19:30 או 19:45 והלך למלא טופס "ווינר" בכפר קרע. לאחר מכן, חזר לכפר ערה, החנה את רכבו במרכז הכפר ליד בית הקפה של אבו יונס אל חכים וניגש לאכול שווארמה מול בית הקפה. לאחר שאכל את השווארמה ניגש לבית הקפה לעיל ושיחק שש בש (בהודעה מאוחרת אותו יום מסר כי שיחק עם אחד בשם יונס אחמד ראפעא המכונה "חמידו").

בסביבות 21:30 הוא עמד מחוץ לבית הקפה עם בחור בשם **יונס מוחמד ראפע**. בסביבות 21:50 התקשר אליו בחור בשם **יונס יערוב**, אשר עובד עמו במפעלי נייר חדרה, ואמר לו שהוא (יערוב) יאסוף את המשיב 2 לעבודה ולכן אין צורך שהאחרון ייסע בהסעה של המפעל. משכך, מסר המשיב 2 ל**יונס מוחמד ראפע** שהוא (המשיב 2) ישאיר את רכבו (רכבו של המשיב 2) אצל יונס מוחמד ראפע, וכך היה - המשיב 2 העביר את רכבו ממקום חנייתו (ליד בית הקפה) לחניית ביתו של **יונס מוחמד ראפע**. בסביבות 22:05 הבחין המשיב 2: "**בן אדם כאילו רץ והיה חשד שיש משהו בכפר אז עלינו למרכז עוד פעם ברגל וראינו אנשים עולים בעליה יש שם באיזושהי עליה, עליו אחריהם וראיתי שם רכב שלא יודע שנפל לתוך חצר בית או ליד לא יודע משהו כזה ורכב משטרתי ועוד האוטו הזה הפיאסטה וראיתי שהיה שבור המראה הימנית שלו, כן, אחרי שתי דקות קיבלתי טלפון מיונס יערוב ואמר לי שהוא כבר נמצא במרכז ורצה שאלך אליו אז אמרתי לו שאני נמצא כרגע רחוק ממך דקה אני בא לכיוון שלך אחרי דקה אני מגיע אליך התחלתי ללכת בכיוון שלו עליתי איתו בטוטו ונסענו למפעל. זה מה שקרה איתו היום במפורט" (שורות 39-52).**

המשיב 2 אישר כי הוא מכר של המשיב 1 ואף אישר כי לאחר שהבחין ברכב הפיאסטה במרכז הכפר הוא התקשר למשיב 1 משום שידע שרכב זה שייך למשפחתו.

בהודעה מאוחרת אותו יום (הודעה 5א') הוסיף המשיב 2 כי מעולם לא ישב ברכב הפיאסטה. המשיב 2 "התחייב" כי ט.א. שלו או ד.נ.א שלו לא יתגלו בפיאסטה והכחיש כי נפגש עם המשיב 1 ביום האירוע.

12. מייד נראה כי לגרסתו של המשיב 2 לעיל התווספה בהמשך "תוספת" אך לפני שנתאר אותה, נפרט את גרסאות העדים שתמכו, על פני הדברים, בגרסה לעיל:

13. יונס יערוב (יערב) אישר את גרסת המשיב 2 (ר' הודעתו מתאריך 25.2.14 שעה 08:38 הודעה מס' 12 בתיק החקירה) ואף תמך זאת בהצגת שיחות שבוצעו שקיים עם המשיב 2 בשעות 22:16 ו 22:20. העד מסר כי הוא אסף את המשיב 2 למשמרת הלילה במפעלי נייר חדרה בסביבות 22:15. מקום האיסוף היה: "**ליד בית הקפה שנמצא באמצע כפר עארה אחרי הדואר לכיוון מערב ליד האיטליז**". העד הוסיף כי כשאסף את המשיב 2 היתה במרכז הכפר מהומה וזאת בשל מרדף משטרתי שהיה במקום, דבר שאף גרם לפקק במקום. העד הוסיף שהמשיב 2 מסר לו כי הרכב שנמלט מהמשטרה שייך למשפחת המשיב 1. עוד הוסיף העד שהמשיב 2 מסר לו כי הוא החנה את רכבו אצל יונס מוחמד ראפע, "**ואז קרה המקרה**" (שורה 38). עוד הוסיף העד כי בעת שנסעו למפעל התקשר המשיב 2 למשיב 1 ומסר לו כי הרכב של אחות המשיב היה מעורב במרדף. מאוחר יותר, כשהעד והמשיב 2 היו במפעל נודע למשיב 2 כי המשטרה מחפשת אותו והמשיב 2 אמר לעד כי הדבר הינו כל הנראה על רקע שיחת הטלפון שקיים עם המשיב 1, כאמור לעיל.

14. מוחמד יונס (ראפע) נחקר בתאריך 25.2.14 (שעה 09:17; הודעה 13 בתיק החקירה) העד מסר כי פגש את המשיב 2 ביום האירוע בבית הקפה בסביבות השעה 21:30, וכן הבחין ברכבו של המשיב 2 ליד בית

הקפה. המשיב 2 מסר לו כי הוא מתכוון לחזור לביתו ולהמתין להסעה למפעלי נייר חדרה אולם באותו שלב התקשר למשיב 2 יונס יערוב והציע למשיב 2 שיאסוף אותו, ולכן הציע העד מוחמד יונס למשיב 2 כי יעביר את רכבו לחניית ביתו, שנמצאת בקרבת מקום וכך היה, לאחר שהרכב הועבר השניים שוחחו עוד קצת ואז, בסביבות 22:20 הגיע יערוב ואסף את המשיב 2. העד הוסיף שהבחין בפקק בקרבת מקום ומאוחר יותר הבין כי התרחש מרדף משטרתי במקום.

15. גם אחיו של העד לעיל (אחמד יונס) שצוין על ידי המשיב 2 כמי שעמו שיחק שש בש בבית הקפה, אישר את גרסת המשיב 2 (הודעה מס' 14).

16. עוד נחקר בעל בית הקפה, עבד אל חכים יונס (הודעה 18), שאישר כי המשיב 2 היה בבית הקפה שלו עד סביבות 22:00.

17. כאמור לעיל, לגרסתו לעיל של המשיב 2 נוספה "תוספת", במהלך חקירתו מתאריך 25.2.14, שעה 13:14 (הודעה ב'5'), וכך מסר: **"אתמול סיפרתי לך כל מה שקרה איתי בתאריך 23.2.14 אך הסתרתי חלק קטן וזה היה שכן ראיתי את הבן אדם שהיה בורח כאשר הייתי עומד בחצר עם יונס מוחמד ראפע והיה גם אח שלו יונס אחמד ראפע ותוך כדי שהיה בורח עבר לידי וליד יונס מוחמד וביקש ממני ללכת אחריו (אחר האדם שנראה בורח - י.ל.) והסתכלתי עליו ראיתי אותו קופץ אחרי גדר של ביתו של זיאד יונס שאלתי אותו מה יש וביקש ממני שאבדוק לו אם המשטרה רודפת אחריו וברגע זה עזבתי אותו ועליתי אני ויונס אחמד למרכז הכפר וראינו את האנשים עולים לכיוון האירוע ואז עליתי גם אני וראיתי את האירוע ואת השאר מסרתי בחקירה הקודמת וזהו הקטע שחסר לי בעדות. לא מסרתי את הקטע הזה כי פחדתי שיהיה איומים עליי מהמשפחה הזו תודה רבה זה הכל".** (שורות 7-14).

המשיב 2 מסר את שמו של אותו אדם שנראה בורח - חסן אבו שחאדה תושב כפר עארה.

המשיב 2 המשיך ומסר תיאור של האירוע וכן ציין כי לאחר הארכת מעצרו הוא הבין כי עליו לספר את כל הידוע לו, לשיטתו.

עוד מסר, כי בניגוד לגרסתו הקודמת, בעת שנסע עם יונס יערוב למפעל, השיחה עם המשיב 1 היתה ביוזמת המשיב 1 ולא שיחה יוצאת מהמשיב 2 אל המשיב 1. יחד עם זאת, התקשה להסביר מדוע המשיב 1 התקשר אליו.

18. על רקע תפנית זו בחקירה נחקר אותו חסן אבו שחאדה (ר' חקירתו מתאריך 26.2.14, שעה 20:26 הודעה מס' 19) שמסר כי באותו ערב הוא אכל ארוחת ערב אצל אחותו ובסביבות 20:30-21:00 הוא יצא לקנות סיגריות לפרק זמן של כ 5 דקות לחנות מכולת בכפר ולאחר מכן חזר לבית אחותו שם שהה עד

סביבות 23:00. העד הכחיש את הנטען על ידי המשיב 2 ומסר כי אין לו סכסוך עמו.

אחותו של חסן אבו שחאדה אישרה כי הלה היה בבית אולם לא ידעה למסור באם הוא יצא לקנות סיגריות וציינה כי לאחר הארוחה היא ניקתה את המטבח בעוד אחיה ובעלה היו בחדר אחר (ר' הודעת חנאן אבו זרקה הודעה מס' 20).

גיסו של חסן אבו שחאדה אישר את גרסתו של האחרון ומסר כי לאחר ארוחת הערב הלך הלה לפרק זמן קצר לקנות סיגריות (ר' הודעת אחמד אבו זרקה הודה מס' 21).

19. בנוסף, בעקבות ההתפתחות החקירתית נחקרו בשנית האחים מוחמד יונס ואחמד יונס.

אחמד יונס מסר (ר' הודעתו מתאריך 2.3.14) - לאחר שנשאל באופן מפורש באם הבחין במישהו שעבר במקום בזמן האירוע - שלאחר שהמשיב 2 החנה את רכבו בביתם כי: "**הגיע בחור ודיבר עם אחמד יונס (הכוונה למשיב 2 - י.ל.) כמה דקות ואח"כ אחמד יצא לעבודה אז אני לא יודע על מה דיברו. לא התייחסתי לזה בכלל**". מדובר, כך מסר העד, בחסן שתואר לעיל.

גם מוחמד יונס מסר - לאחר שנשאל שאלה ישירה בנדון כי: ". **אני ראיתי את חסן אבו שחאדה . הוא בא ככה לא בריצה, ככה בריצה קלה, עבר לידנו . (הוא) קרא לאחמד שוקי יונס (המשיב 2 - י.ל.) דיברו בניהם, אני לא הייתי בשיחה**" (הודעת העד מתאריך 2.3.14).

אציין, כי מוחמד הכחיש את טענת המשיב 2 כי הוא (או אחיו) עלו איתו למרכז הכפר כדי לראות את ההתרחשות עם המשטרה נשואת תיקונו.

20. ב"כ המשיבים טען, בנוגע לאותו חסן אבו שחאדה, כי הלה כלל לא נחקר באזהרה והדבר מוכיח כי המבקשת היתה "נעולה" בקונספציה שהוגדרה כבר בתחילת החקירה. עוד נטען בהקשר זה, כי לא נבדק באם קיימים ממצאים פורנזיים של אותו חסן במוצגים שנתפסו.

טענת המשיב 2 בדבר תיעודו במצלמת אבטחה וטענתו כי הדבר משמיט את הבסיס הראייתי הלכאורי בנוגע אליו

21. בנוסף לראיות לעיל, הפנה ב"כ המשיבים לדיסק של מצלמת אבטחה פרטית, שהוצבה בעסק בשם: "מכולת עארה שיווק ומזון" השייכת לעומר יעקב גזמאוו.

מדובר במצלמה המשקיפה על הרחוב המוביל לחניית ביתם של האחים מוחמד ואחמד יונס, הגם שכניסה זו

מצויה כמעט בקצה הטווח אותו קלטה המצלמה.

נזכיר, כי בגרסה אותה מסר המשיב 2 שעות ספורות לאחר האירוע הוא ציין כי עד לשעה 22:00 חנה רכבו ליד בית הקפה ואז העביר אותו לחניית ביתם של האחים יונס וזאת משום שיונס יערוב היה אמור לאספו, ברכבו של האחרון, למפעל.

מהשחזור שנערך למשיב 2 עולה כי המרחק בין שני מקומות החניה הינו קצר ביותר ומסתכם בכמה עשרות מטרים. עוד עולה מהשחזור, כי חניית הבית הינה כביש פנימי קטן ובתוך מתחם הבית ניתן להחנות רכבים ספורים בלבד. (עוד ר' בהקשר זה השרטוט שערך ב"כ המשיבים ונסרק בתיק נט המשפט).

בדיון שנערך במעמד הצדדים הציג ב"כ המשיבים קטע מתוך מצלמת האבטחה לעיל, ושלשיתו משקיף (כאמור לעיל, גם אם "בקושי") על הכניסה לחניית בית האחים יונס.

העולה מהסרטון:

בשעה 22:17:33 מבחינים ברכב נכנס לחניית הבית.

ב"כ המשיב 2 טען כי מדובר ברכב מסוג פולקסוואגן גולף (רכבו הנטען של המשיב 2).

כבר בשלב זה אציין כי כל שמבחינים הוא ברכב פרטי ולא ניתן להבחין בסוג הרכב.

עוד ניתן להבחין כי בשעה 22:17:48 נע על אותו כביש רכב מסוג פורד פיאסטה, לכיוון מרכז הכפר.

על פני הדברים אכן מדובר בפורד פיאסטה, אף כי צבע הרכב אינו ניתן לזיהוי - הרכב שנתפס הינו שחור בעוד שבסרטון אין מדובר בצבע כהה, אולם ייתכן שהציויד שהותקן במקום בשילוב עם שעת הלילה "עיוותן" נתון זה.

22. טוען ב"כ המשיבים את הטעון הבא, על בסיס הצילומים שפורטו לעיל:

נטען, כי הרכב שמבחינים בו נכנס לתוך חניית בית האחים יונס הינו רכב הגולף של המשיב 2.

נטען, כי רכב הפיאסטה שמבחינים בו נוסע על הכביש המוביל למרכז הכפר, הינו הרכב שנתפס במרדף.

משכך, נטען שלא יכול להיות שהמשיב 2 ישב בפיאסטה (משום סמיכות הזמנים).

זאת ועוד, המשיב 2 לא היה מודע בעת שמסר את גרסתו הבסיסית (שלא שונתה בהקשר זה) להימצאות הסרט לעיל - דבר המעצים את מהימנות ואמינות גרסתו.

אוסף, כי בהנחה והמצלמה אכן מתעדת את הרחוב המוביל למרכז הכפר וכן מתעדת (אמנם במרוחק) את בית משפחת האחים יונס, גם המשטרה, ככל הנראה, לא היתה מודעת לחומר המצוי בדיסק.

במילים אחרות, הפנה ב"כ המשיבים לגרסה אותה מסר המשיב 2 כבר בשעה 04:34 לפנות בוקר, סמוך לאחר האירוע. גרסתו, כך נטען, משתלבת בצורה מושלמת עם הנראה בדיסק לעיל. משכך, מדובר בראיית אליבי ניצחת, אשר נתמכת גם בגרסאות האחים יונס ובגרסתו של יונס יערוב.

23. ב"כ המשיבים הוסיף וטען את הטענות הבאות:

משקרו הראיות כנגד המשיב 2, הדבר משליך לגבי אמינות ומהימנות הזיהוי שנערך על ידי כברה ואביטן, לגבי שני המשיבים.

עוד הפנה ב"כ המשיבים לכך כי אין בתיק כל ראיה פורנזית כנגד מי מהמשיבים.

הדברים נכונים בעיקר לגבי המשיב 2 שטען כי מעולם לא ישב ברכב הפיאסטה ואם היה יושב ברכב בזמן האירוע ניתן היה למצוא ט.א. או D.N.A שלו ברכב.

זאת ועוד, כברה מסר כי הנוסע לצד הנהג זרק חפסת סיגריות, אך גם על החפיסה לא נמצאו ממצאים פורנזיים כלשהם.

הדברים נכונים גם בהקשר לנשקים שנמצאו.

24. לכן, לשיטת המשיבים לא קיימות ראיות כנגד המשיבים ולכל הפחות מדובר בראיות בעוצמה המחייבת שחרור.

25. מנגד, הפנתה המבקשת בעיקר לזיהויים של המשיבים על ידי השוטרים, כאמור לעיל.

26. ניתוח הראיות לעיל מוביל למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה. יחד עם זאת, מדובר בראיות שאינן בעוצמה גבוהה.

27. נזכיר כי בשלב זה לא נקבעת חפותו או אשמתו של הנאשם, אלא יש לבחון חומר ראיתי גולמי שטרם עבר את העיבוד של ההליך הפלילי בכלל, ואת החקירה הנגדית בפרט. מדובר בראיות לכאורה, ויש לקבוע אם טמון בהן פוטנציאל ראיתי, אשר יצא מהכוח אל הפועל בעתיד, בסיום ההליך השיפוטי. בשלב זה, של מעצר עד תום ההליכים, יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה בסיום המשפט, בהתבסס על חומר החקירה כולו, לרבות זה התומך בעמדתו של הנאשם. כמו כן, בחינתו של חומר החקירה הקיים בשלב המעצר אינה כוללת את בחינת מהימנותם של העדים (פרט למקרים נדירים בהם חוסר המהימנות הינו גלוי על פני הדברים). מקומה של בחינת המהימנות הוא בהליך העיקרי ולא בהליך הביניים של המעצר. נקבע כי על בית המשפט לבדוק את התמונה הראייתית כמכלול ולא באופן טכני. (ור' בנדון את בש"פ 8087/95, זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133; וכן, לדוגמה, בש"פ 6458/08, פלוני נ' מ"י, ניתן בתאריך 31/7/08; בש"פ 10349/09, מ"י נ' פלוני, ניתן בתאריך 4/1/10).

28. בענייננו, לחובת המשיבים, ולו לשלב זה, עומדים זיהויים של המשיבים על ידי כברה ואביטן.

ב"כ המשיבים טען טענות הן לעניין אמינות הזיהוי - בהקשר זה נטען כי קשה להבחין בתווי פנים של יושבי רכב גם אם כווננו לעברם אורות הניידת; ולעניין מהימנות הזיהוי - נטען כי כברה ואביטן נחשפו לתמונותיהם של המשיבים (גם אם לא אישרו זאת) וזאת לאחר שפרטיהם היו ידועים להם.

למותר לציין, כי הטענה האחרונה הינה טענה חמורה ולא ניתן לדון בה במסגרת הליך זה ללא בסיס ראיתי - ולו לכאורי - בעל משקל, שאינו קיים בענייננו.

לעניין הטענה הראשונה, מדובר בסוגיה שצריכה לידון בהליך העיקרי, הגם שיש לשקול אותה כבר כעת אל מול שאר הראיות הלכאוריות.

בהקשר זה, חלק מהראיות הלכאוריות פועלות לחובת המשיבים וחלק לזכותם, כשבבסיס התיק מצויים כמובן הזיהויים שבוצעו על ידי כברה ואביטן.

29. לחובת המשיבים ניתן להפנות כמובן לנסיבות התמוהות, לשון המעטה, שבו "נגנב" רכב הפיאסטה מאחותו של המשיב 1. יחד עם זאת, ניתן לטעון כי הדבר יכול לשמש רק כנגד המשיב 1.

עוד נביא לחובת שני המשיבים את שיחת הטלפון ביניהם זמן קצר לאחר האירוע. נפנה בהקשר זה לשינויי

הגרסאות שחלו אצל המשיב 2: תחילה, טען טענה הגיונית על פניה, כי בדרכו למפעל התקשר למשיב 1 (עמו הוא מצוי בקשרי ידידות בלבד) כדי לדווח לו שראה את רכב הפיאסטה השייך לאחותו של המשיב 1 במרכז הכפר וזאת לאחר תפיסת הרכב על ידי המשטרה.

ואולם, בהמשך שונתה גרסתו של המשיב 2 והוא ציין כי המשיב 1 התקשר אליו (ר' הודעת המשיב 2 מתאריך 25.2.14 שורה 105). ולכן, ניתן לתמוה מה פתאום ומאיזה סיבה מצא לו המשיב 1 להתקשר למשיב 2, כך סתם, זמן קצר לאחר המרדף (שאליבא לשניהם הם לא היו מעורבים בו) וקל וחומר כשקשריהם רופפים למדי (לדבריהם) ואין מדובר בחברים קרובים.

זאת ועוד, המשיב 1 מסר דווקא גרסה שונה וציין כי הפעם האחרונה בה שוחח עם המשיב 2 היתה יומיים לפני האירוע (ר' הודעתו מתאריך 24.2.14, שורה 49).

לכן, שיחה זו - שהתקיימה זמן קצר לאחר האירוע - מהווה ראיה מסבכת מבחינתם.

לשלמות התמונה אעיר כי בתיק החקירה אין פלט המעיד על שיחה זו. ב"כ המבקשת מסרה כי הוצא צו בנדון. עוד אעיר, כי תימוכין אודות קיום השיחה ניתן למצוא בהודעתו של יערוב (שנסע עם המשיב 2 למפעל) ומסר כי אכן המשיב 1 התקשר למשיב 2 שעת שהמשיב 2 נסע למפעל (ר' הודעתו של יערוב מתאריך 25.2.14, שורות 74-77).

30. מנגד, עומד לזכות המשיבים הסרטון שתואר לעיל, הגם שקשה "לשקלל" את משקלו הלכאורי.

אם תוכנו של הסרטון הוא מה שנטען על ידי בא כוח המשיבים, אזי מדובר בראיה התומכת עד מאוד בגרסתו של המשיב 2 ובעקיפין - גם בגרסתו של המשיב 1.

ואולם, מדובר בטענה שלפחות בשלב זה לא בוססה אף לא ברמה לכאורית.

צינתי, שכל שרואים בסרטון הוא רכב נכנס לחנייה. גם אם אצא מנקודת הנחה כי מדובר בחניון שהמשיב 2 אכן ציין בהודעתו הראשונה, לא ניתן לקבוע כי מדובר ברכב מסוג גולף (הרכב שב"כ המשיב 2 טען כי היה ברשותו אותו לילה).

עוד הנחה היא, כי רכב הפיאסטה הינו רכב הפיאסטה שנתפס. מדובר בהנחה מסתברת יותר מההנחה לעיל אך עדיין יש לבססה.

לכן, אציע למבקשת לערוך "שחזור" בו יוקלט במצלמת האבטחה הרלוונטית (היינו - המכולת לעיל) רכב הפיאסטה שנתפס (כדי לראות אם צבעו מתאים למה שנצפה); וכן יוקלט רכב הגולף של המשיב 2 (בהנחה והוא עשה שימוש ברכב מסוג זה - נקודה שכלל לא נבדקה), וזאת כדי לבחון באם קווי המתאר שלו תואמים את קווי המתאר של הרכב שנראה בסרטון (ה"מקסימום" שיהיה ניתן להבחין, על פני הדברים, הינם קווי המתאר של הרכב וזאת משום ריחוק המצלמה).

31. עוד אציין "לזכות" המשיבים את העובדה כי אין כנגדם כל ראיה פורנזית - לא על כלי הנשק, לא על הרכב הפיאסטה ולא על גבי קופסת הסיגריות.

32. "שקלול" כלל הנתונים לעיל מוביל למסקנה כי עוצמת הראיות, בשים לב לנתוני התיק ולנתוני המשיבים מצדיק שקילת חלופה.

33. העבירות העיקריות המיוחסות למשיבים הינן עבירות נשק. כפי שנקבע בבש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מ"י**, 10.3.11: **"עבירה בנשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין היא עבירת ביטחון כאמור בסעיף 35(ב)(1) לחוק המעצרים, ומכאן שקמה חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים, חזקה המצדיקה מעצר עד תום ההליכים בכפוף לחריגים המופעלים בנסיבות מיוחדות . . . ובבש"פ 5518/13 אבו עראר נ' מ"י**, 12.8.13 צוין כי: **". . . כידוע, עבירות נשק ועילת המסוכנות הולכות יד ביד, והשגת מטרת המעצר על דרך של חלופה שמורה למקרים חריגים . . ."**

לכן, נקודת המוצא היא אפוא מעצר והחריג הוא חלופת מעצר.

יחד עם זאת, ציינתי לעיל כי עוצמת הראיות אינה ברמה גבוהה. כפי שנאמר בבש"פ 5564/11 **פלוני נ' מ"י**, 8.8.11: **"ניסיון החיים מלמד כי חומר הראיות אינו שחור או לבן. . . קיימת "מקבילית כוחות" בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם. ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד-משמעיות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר . . ."**

לחובת המשיבים עומדת כמובן המסוכנות הנובעת מעבירות הנשק המיוחסות להם וכן הימלטותם.

מנגד, המשיב 1, שהינו אדם צעיר יחסית אינו נושא לחובתו עבר פלילי.

הדברים שונים בנוגע למשיב 2 שנושא לחובתו הרשעה משנת 2012 (עבירה משנת 2007) בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בגינה נדון למאסר על תנאי; וכן הרשעה נוספת משנת 2011 (עבירות מ 2009) בגין

עבירות רכוש שונות ועבירות אחרות (גניבת רכב, הסעת שב"ח) בגין נדון בשנת 2011 למאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים. מדובר בפרשה בה היו מעורבים מספר נאשמים, ביניהם תושבי שטחים שחברו לגניבת טרקטורים מקיבוץ רמת השופט.

34. אזכיר, כי חרף המסוכנות הנובעת מהאירוע וגם אם נתעלם לרגע מהקשיים הראייתיים שהועלו לעיל, חובה על בית המשפט לשקול באם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שאינה מעצר. וכפי שנאמר בבש"פ 1911/11 רועי רווה נ' מ"י, 22.3.11: "אלא שמעצר אינו מקדמה על חשבון העונש, וחזקה עלינו מצוות המחוקק כי בית המשפט לא יורה על מעצרו של נאשם, אלא אם נוכח, בין היתר, כי "לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה" כאמור בסעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) (להלן: חוק המעצרים). בחינה זו נעשית למרות קיומן של עילות מעצר כמו מסוכנות או חשש לשיבוש הליכי משפט. . . השיקולים העיקריים בבוא בית המשפט לבחון אפשרות לחלופה כוללים, בין היתר, עבר פלילי ומהותו, מספר האישומים ונסיבותיהם ותסקיר שירות המבחן. . .

ולבסוף, יש לזכור כי חלופת המעצר נדרשת להפחית ולהקהות במידה רבה את עילת המעצר (מסוכנות או חשש לשיבוש הליכי משפט) אך אין מדובר בחלופה "הרמטית" כמעצר מאחורי סורג ובריה, "סיכון קיים לעולם, אך השאלה היא מה מידת ההסתברות להתממשות הסיכון". (בש"פ 5376/01 מדינת ישראל נ' זהראן (לא פורסם, 6.7.2001); בש"פ 2006/10 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו), 15.3.2010).

35. לכן, בשקלול כלל נתוני התיק סבורני כי יש מקום להסתייע בשירות המבחן, כדי שכלל הנתונים אודות המשיבים יהיו פרוסים לפני. אפנה בהקשר זה לבש"פ 5295/13 סמיון נ' מ"י, 4.8.13 שם נקבע כי: "בנדוננו קבע בית המשפט המחוזי, כי מסוכנותם של העוררים אינה מאפשרת דיון בחלופת מעצר. ואולם, בית המשפט המחוזי לא פירט מדוע אין ניתן להפיג את מסוכנותם. . . בבש"פ 6707/09 קגדי נ' מדינת ישראל (2009) הזדמן לי לציין, כי "חסידי אנוכי של סיוע שירותי המבחן לבתי המשפט, ושל הזמנת תסקיר כדי שתמונתו הכוללת של הנאשם תהא לנגד עיני בית המשפט", וזאת אף בעבירות בהן חלופה תהא בגדר היוצא מן הכלל, אלא אם אין כל טעם בכך; ראו גם בבש"פ 5414/13 מדינת ישראל נ' פלוני (2.8.13), פסקה ט', שם ציינתי כי "זו ככלל עמדתי העקבית, הן כשמדובר בערר נאשמים, והן בערר המדינה, למעט כאשר אין לתסקיר כל תוחלת על פי הנסיבות". עוד אפנה לבש"פ 8822/13 אבו נג'אמה נ' מ"י, 5.1.14 שם צוין כי: ". . . לצורך שיקולי החלופה על בית המשפט להיות מודע לתמונה בכללותה, והתסקיר עשוי לכלול נתונים שאחרת לא היו מגיעים לידיעת בית המשפט (כגון נתונים אישיים או משפחתיים מיוחדים וכו') ושיש בכוחם להשפיע על שיקול דעתו. לא ניתן מראש לדעת אילו נתונים יוצגו בתסקיר המעצר, ועל כן ניתן (ולעיתים אף צריך) להורות על הגשתו גם במקרים בהם המעשה מעיד על מסוכנות ניכרת."

36. בטרם סיום אציין, כי על פני הדברים ראוי שב"כ המשיבים ישקול אם נכון יהיה מצידו לייצג את שני הנאשמים בהליך העיקרי (אפנה לדוגמה להבדלי הגרסאות בין הנאשמים בנוגע לשיחת הטלפון ביניהם).

37. סוף דבר, אני מורה לשירות המבחן להכין תסקירים בעניינם של המשיבים.

38. פרטי ב"כ המשיבים: עו"ד אחמד יונס טל': 04-6357063; נייד: 0522-632684; פקס': 04-6355473.

39. **נדחה לדין המשך, לאחר קבלת התסקירים, לתאריך 28.4.14, שעה 11:00.**

40. **המזכירות תזמן את המשיבים באמצעות שב"ס.**

ניתנה היום, כ"ה אדר ב תשע"ד, 27 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.